

[Hans Nielsen.]

Det var meget vanskelige økonomiske Forhold for det danske Samfund. Regeringen maatte se sig om efter den Mand, der havde de bedste Betingelser for at være Departementschef i det Ministerium, som skulde føre an i Genrejsningen af den danske Valuta. Man fandt Hr. Dalhoff. Og fra regnet Ordføreren for Forespørgerne tror jeg alle vil indrømme, at Hr. Dalhoff i dette Spørgsmaal gjorde et stort og godt Arbejde for Staten og for det danske Samfund i 1924.

Men samtidig, da vi havde denne Erhvervskrise med de mange arbejdsløse og de meget vanskelige Erhvervsforhold, var det ogsaa nødvendigt at udarbejde store Kriseforslag, som skulde tjene til at genrejse Erhvervslivet. Det var ogsaa en af de store Opgaver, Hr. Dalhoff blev kaldt til at arbejde paa, baade de Kriseforslag, der blev forelagt i 1924—25, og de, der blev forelagt i 1926—27. Ganske vist førte disse Kriseforslag ikke til Vedtagelse i Rigsdagen, men de vil alligevel have deres Betydning som Beviser for, hvad vi fra vor Side den Gang mente om, hvorledes man bedst kunde hjælpe Erhvervslivet.

Og endelig, naar man saa sig om efter en Departementschef den Gang, var det ogsaa, fordi Landmandsbanken den Gang laa i Ruiner, og Regeringen snart skulde træffe Afgørelse af, om den skulde gaa itu eller genrejses (*Fraenkel*: Lad bare være!). Lad bare være, siger det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Det er saa hyggeligt at høre det glade Medlem, altid i godt Humør, og det kunde ogsaa opmuntre mig til at være mere morsom, hvis den højtærede Formand ikke vilde skride ind. Men der er ikke noget at sige: Lad bare være! til. (*Fraenkel*: For Mandens Skyld. Jeg synes, det er Synd.) Er det „Synd“ for Manden. Men jeg maa jo ikke fortsætte Diskussionen med det ærede Medlem, desværre, ellers kunde vi jo faa det meget hyggeligt. — Men Landmandsbanken befandt sig altsaa paa et Stadium, hvor der skulde træffes Afgørelse af, om den skulde likvidere eller genrejses. Ogsaa paa dette Omraade forekommer det mig, at Hr. Dalhoff kom til at spille en stor og betydningsfuld Rolle, og jeg tror endogsaa, at den tidligere Minister, det ærede Medlem Hr. Slesbager, vil indrømme, at han i den Sag fik stor Hjælp fra Dalhoff.

Endelig for det fjerde skal jeg til Undskyldning for Hr. Dalhoff sige, at kort efter, at han var blevet Departementschef, udbrød der en stor og bitter Arbejdskrig, der varede mange Maaneder, som de Herrer ved, og da Hr. Dalhoff var Forligsmand i al den Tid,

blev hans Arbejdskraft selvfølgelig benyttet til at søge at faa den Konflikt ud af Verden.

Naar den ærede Ordfører nu har talt saa spottende om de tre Mænd, der har sagt nogle pøene Ord om Hr. Dalhoff, Grosserer Ernst Meyer, som fik en ordentlig Bunke Snavs over Hovedet, Direktør Overgaard og Direktør A. O. Andersen, saa tror jeg at turde sig, at de tre Mænd vil let kunne suppleres med Mænd fra helt andre Lag, som vil underskrive paa den Erklæring, de har afgivet. Baade Arbejdsgiverforeningens Formand og de samvirkende Fagforbunds Formand vilde sikkert gerne sætte deres Navne ved Siden af disse tre Mænds.

Men jeg forstaar jo nok det Raseri, hvormed man angriber disse Mænd, som er traadt frem og har bekendt, at de finder Regeringens Afgørelse i denne Sag rimelig og rigtig, for „Berlingske Tidende“ røber jo ganske tydeligt i Aftes, at de har ødelagt Spillet for Forespørgerne. Ved at de er traadt imellem, kan man ikke rigtig komme til at skyde paa Regeringen i denne Sag. Disse tre Mænd befinder sig lige i Skudlinien, og enten maa man saa skyde igennem dem alle tre, eller ogsaa maa man skyde for højt, saa det gaar over. Jeg maa sige, at Ordføreren imponerede mig jo, for de Herrer Overgaard og A. O. Andersen og Ernst Meyer reduceredes in absurdum, til Nul og Nix, til Folk, der ikke betød noget som helst, og som for Resten heller ikke havde ret megen Ære i Behold.

Det undrede mig for øvrigt, at det ærede Medlem gik saa voldsomt løs paa den højtærede Statsminister og Regeringen i denne Sag, og at alle de Floskler, han afleverede, om socialistisk Lighed og Broderskab i Farimagsgade . . .

Formanden: Floskler er for stærkt et Ord.

Hans Nielsen: Ikke om de Udtalelser.

Formanden: Det ærede Medlem maa rette sig efter Formandens Afgørelse.

Hans Nielsen: Det, jeg vilde sige, er, at dette forundrer mig, naar det virkelige Forhold i denne Sag er det, at man lige siden den 30. December 1840 har haft et bestemt System, indstiftet af salig — eller højsalig er det vel — Christian den Ottende, med Hensyn til Forvaltning og Revision af Pengene i Statens Kasser. Det har man haft fra 1840, og det beholdt man ogsaa, da man fik den frie Forfatning i 1849. Da blev der ikke lavet om paa det, det gik videre.